

håbløse gældsforpligtelser i hovedsagen udspringer af sådanne forpligtelser. Dette bør gælde både i den situation, hvor skyldnerens håbløse gældsforpligtelse er opstået som følge af en forpligtelse påtaget til fordel for skyldnerens erhvervsdrivende ægtefælle eller samlever, som er gået konkurs, og i den situation, hvor forpligtelsen er påtaget for gæld optaget i et konkursramt selskab, hvor skyldneren, dennes ægtefælle eller samlever tilsammen direkte eller indirekte ejer en væsentlig del af selskabskapitalen.

Konkursrådet henviser i den forbindelse til, at en ægtefælles eller samlevers fortsatte hæftelse for en uoverskuelig gældsbyrde i sig selv vil kunne hindre den erhvervsdrivendes forsøg på at starte en ny virksomhed. Det vil således ofte være husstandens samlede økonomiske forhold, der udgør en forudsætning for en potentiel erhvervsdrivendes mulighed for at (gen)starte en ny virksomhed, herunder mulighederne for at få lån til etablering af den nye virksomhed.

Det kan efter rådets opfattelse endvidere forekomme mindre rimeligt og uhensigtsmæssigt, hvis ægtefællers eller samlevers sager om sanering af gæld, som udspringer af samme erhvervsvirksomheds sammenbrud, skal behandles efter forskellige regelsæt – reglerne om gældssanering henholdsvis gældssanering i forbindelse med konkurs.

Konkursrådet finder tilsvarende, at der i dobbeltsaneringsager (dvs. samtidig behandling af to samlevende skyldneres sager om gældssanering), hvor kun den ene ansøger i hovedsagen har gæld fra erhvervsvirksomhed, bør kunne meddeles begge parter gældssanering på samme betingelser, selv om den ene skyldner ikke har erhvervs-gæld. I modsat fald vil der også her kunne opstå situationer, hvor ægtefæller og samlever, som samtidig søger om gældssanering, skal behandles efter forskellige regler.

Konkursrådet finder derimod, at der ikke er grundlag for at udstrække anvendelsesområdet for særlige regler om gældssanering for erhvervsdrivende til en videre personkreds, f.eks. til forældre, søskende mfl., som måtte have påtaget sig kautionsforpligtelser over for en erhvervsvirksomheds gæld. De økonomiske forhold for denne persongruppe vil således normalt ikke have nogen effekt på den erhvervsdrivende skyldners mulighed for at genstarte en erhvervsvirksomhed.

Der henvises til betænkningen side 383.

4.10.3.1.6. Forholdet mellem de »almindelige« regler om gældssanering og nye regler om gældssanering for erhvervsdrivende

Konkursrådet har overvejet, om et regelsæt med særlige vilkår for gældssanering i forbindelse med konkurs vil medføre, at lønmodtagere med i hovedsagen ikke-erhvervs-mæssig gæld, som i dag meget sjældent går konkurs, i videre omfang vil søge mod konkursinstituttet med henblik på at blive omfattet af det foreslåede særlige regelsæt.

En sådan udvikling vil efter rådets opfattelse være uheldig og uhensigtsmæssig. Regelsættet bør derfor i givet fald udformes således, at sådanne tilfælde undgås. Er en lønmodtager under konkursbehandling, og er skyldnerens gæld i hovedsagen ikke-erhvervs-mæssig, bør den pågældende i relation til en gældssanering ikke behandles anderledes end den skyldner, som ikke er gået konkurs. Udgangspunktet bør derfor i denne situation være, at der ikke kan meddeles gældssanering i konkurs på lempeligere betingelser, end hvad der følger af reglerne om gældssanering uden for konkurs (de »almindelige« regler om gældssanering).

Konkursrådet bemærker, at der undtagelsesvist kan være grundlag for at fravige dette udgangspunkt. I de ovenfor omtalte dobbeltsaneringsager vil der således kunne opstå den situation, at den ene skyldners gæld må betragtes som erhvervs-mæssig, mens ægtefællens eller samleverens gæld ikke er erhvervs-mæssig. Det vil efter Konkursrådets opfattelse være uhensigtsmæssigt, hvis der ikke i sådanne situationer kan meddeles gældssanering for den samlede husstand på ens betingelser, og skifteretten bør i sådanne tilfælde således have mulighed for at bestemme, at de særlige regler også kan finde anvendelse på den skyldner, der ikke har i hovedsagen erhvervs-mæssig gæld.

Efter Konkursrådets opfattelse bør der til erhvervs-mæssig gæld henregnes gæld, som stammer fra en virksomhed, som har været skyldnerens eller dennes ægtefælles eller samlevers hovedbeskæftigelse. Er der derimod tale om gæld, som stammer fra virksomhed af mere hobbybetonet karakter, herunder f.eks. »garagesalg« af vin og lignende, eller gæld som en lønmodtager har pådraget sig ved fejlslagne investeringsprojekter som f.eks. tegning af anparter uden sammenhæng med skyldnerens erhvervsudøvelse, bør der efter rådets opfattelse ikke kunne meddeles gældssanering efter særlige regler om gældssanering i forbindelse med konkurs.

Der henvises til betænkningen side 385 f.